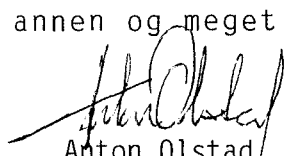

Styrker og tomprat

Professor dr. juris Seyersted skriver i Aftenposten 13. oktober at kapitulasjonsavtalen av 10. juni 1940 bygget på at general Otto Ruge ikke lenger rådde over de styrker som fra da av ble disponert fra England av regjeringen og kongen (understrekingen gjort av undertegnede) som var vår øverste forsvarssjef o.s.v. Tatt i betraktning at hverken kongen eller regjeringen eller noen annen norsk statsmakt den 10. juni hadde noen styrker eller kunne utføre noen kommando over noen styrker, så er dette det rene tomprat. Forsvarssjef Ruge (det var forøvrig fra den stillingen han søkte avskjed i 1945) skulle ha vært med til Storbritannia, men sa at han ikke for annen gang kunne forlate sine tropper. Første gangen var da troppene kapitulerte i Syd-Norge. Den 7. juni fikk øverstkommanderende i Nord-Norge, general Carl Gustav Fleischer, ordre om at han 8. juni skulle bli med "Fridtjof Nansen" til Storbritannia "som Kongens og regjeringens rådgiver" (Fleischers egne ord). Hvilken vekt man la på at generalen skulle få noen arbeidsmulighet, fremgår bl.a. av det forhold at det ombord ikke engang ga plass til hans adjutant. Den 20. juni 1940 kom han til London, hvor han meldte seg til tjeneste. Hans stabssjef ble daværende kaptein Aage Pran. Hans nærmeste medarbeider senere ble sjefen for ~~Alta-bataljonen~~ da oberstløytnant, nå general A.D. Dahl. Det var først etterat denne stab ble etablert, at det fantes noen norsk kommando i Storbritannia. Riktignok var det da 2. Divisjon hadde kapitulert i Romsdalen, blitt opprettet en norsk militærmisjon til den norske legasjon i London. Det ble også organisert et vernepliktskontor, -altsammen uten kommando og kampverdi. Kapitulasjonsavtalen har ikke med "zu Land, zu Wasser og in der Luft". Det var ikke nødvendig. "Die gesamten norwegischen Streitkräfte legen die Waffen nieder -" var godt nok. Det militære forsvar bestod dengang av hær og marine. Eget flyvåpen er en nyere organisasjonsform, fremkommet under krigen. General Fleischers oppgave var å bygge opp igjen et norsk forsvar i utlendigheten etter kapitulasjonen 10. juni. At Nygaardsvoldregjeringen som sviktet i 1940, også svek ham er en annen og meget bedrøvelig historie.

Hamar, 18. oktober 1987

Anton Olstad